

Arrest

nr. 137 679 van 30 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 juli 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum type D als echtgenote van dhr. B.B.

1.2. Op 30 september 2013 wordt de visumaanvraag geweigerd.

1.3. Op 26 februari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van dhr. B.B.

1.4. Op 25 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.02.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Overwegende dat de eerdere visumaanvraag op 30.09.2013 werd geweigerd omwille van volgende redenen:

"Overwegende dat de Belgische onderdaan niet heeft aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Overwegende dat art.40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat de heer B.B. (...) ter staving van zijn bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd heeft:

Attest boekhouder betreffende de verworven inkomsten opgesteld op 15/05/2013 Historieken grootboekrekeningen Saldibalans grootboekrekeningen

Het voorgelegde bewijs van bestaansmiddelen kan om volgende redenen niet aangenomen worden:

Historieken grootboekrekeningen en saldibalans grootboekrekeningen: deze rekeningen hebben betrekking op de inkomsten en uitgaven met betrekking tot de onderneming Y. (...). Dit overzicht kan dus niet aangenomen worden als bewijs van de verworven inkomsten van de heer B.B. (...) in persoon.

Attest boekhouder betreffende de verworven inkomsten opgesteld op 15/05/2013: het betreft een geschreven verklaring door de boekhouder dewelke stelt dat de heer B.B. (...) een maandelijks brutoloon heeft van 1400€. Echter betreft deze verklaring een verklaring op eer dewelke geen afdoend bewijs is aangezien ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan gecontroleerd worden.

Er werden eveneens geen officiële bewijzen aan deze verklaring toegevoegd die de verklaring kunnen staven.

Overwegende dat een officieel document ontbreekt met betrekking tot de betrouwbaarheid van de inkomsten van de heer B.B. (...), kan bijgevolg kan dus niet aangenomen worden dat de heer B.B. (...) huidig over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Overwegende dat de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn. "

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging legt de referentiepersoon volgende documenten voor als bewijs van zijn bestaansmiddelen:

- document Europabank dd. 22.10.2013 waaruit blijkt er vanuit de onderneming 'Y. (...) een permanente opdracht gegeven werd om maandelijks een bedrag van €1400 over te maken op rekening van de referentiepersoon met als vermelding 'maandelijkse vergoeding zaakvoerder uit GCV Y. (...)

- schrijven Europabank dd. 13.11.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon achterstallige vergoedingen voor de periode januari-september 2013 uitbetaald kreeg op 28.10.2013. Deze voorgelegde documenten bevestigde de eerder visa-weigering dd. 30.09.2013. Uit de voorgelegde bewijzen blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon tewerkgesteld is als zelfstandig zaakvoerder van de onderneming 'Y. (...). Aangezien bij het maandelijks betaalde bedrag van €1400 nog geen rekening werd gehouden met de inhoudingen die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst ambtshalve op artikel 39/79, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat bepaalt dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 8° van het tweede lid van artikel 39/79, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de materiële motiveringsplicht, verwijst zij naar de motivering van de bestreden beslissing waar die *aangeeft "Aangezien bij het maandelijks betaald bedrag van € 1400 nog geen rekening werd gehouden met de inhoudingen die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen"*. Zij stelt dat de verwerende partij niet vermeldt welke inhoudingen dan wel zouden moeten worden afgetrokken van het maandelijks bedrag van 1400 EUR, dat de maandelijkse inkomsten van 1400 EUR een uitkering als zaakvoerder betreft, zijnde een soort loon dat door de vennootschap wordt uitbetaald aan de zaakvoerder als maandelijkse vergoeding, dat dit normalerwijze *in concreto* betekent dat dergelijke vergoeding kan gebruikt worden voor de loutere bekostiging van het privéleven van haar echtgenoot, aangezien de overige kosten gedragen worden door de vennootschap (zoals de bedrijfsvoorheffing), dat het haar dan ook totaal onduidelijk is over welke inhoudingen het zou gaan, en waarom de voorgelegde documenten niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen. Ten overvloede merkt de verzoekende partij op dat de verwerende partij integraal verwijst naar een voorgaande weigeringsbeslissing, waar de som van 1400 EUR evengoed gekend was en zij geen enkele opmerking maakt aangaande het al dan niet toereikend zijn verwijzend naar nog te verrekenen inhoudingen. Zij betoogt dat de voorgaande beslissing enkel verwees naar de onvoldoende bewijskracht van een verklaring van de boekhouder van de referentiepersoon en het ontbreken van officiële en betrouwbare bewijzen wat nochtans bij de huidige aanvraag wel werd toegevoegd, met name de verklaringen van een officiële instantie, zijnde de bank. De verzoekende partij meent dan ook dat de motieven van de bestreden beslissing niet toelaten te begrijpen waarom de maandelijkse uitkering van 1400EUR per maand onvoldoende toereikend zouden zijn, aangezien het totaal onduidelijk is waarom en welke inhoudingen er dan nog zouden moeten van afgetrokken worden, andere dan diegene die uitsluitend in verband staan met het privéleven van de zaakvoerder.

3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen artikel 40ter en 40bis van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als echtgenote van een Belg in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Voornoemd artikel luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Uit voornoemde bepalingen volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ter staving van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan, zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing, volgende documenten voorlegde: document Europabank van 22 oktober 2013 waaruit blijkt dat vanuit de onderneming Y. een permanente opdracht gegeven werd om maandelijks een bedrag van 1400EUR over te maken op rekening van de referentiepersoon met als vermelding 'maandelijkse vergoeding zaakvoerder uit CGV Y. (...)', alsook een schrijven van Europabank van 13 november 2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon achterstallige vergoedingen voor de periode januari-september 2013 uitbetaald kreeg op 28 oktober 2013.

3.4. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de documenten niet afdoende aantonen dat de referentiepersoon beschikt over de nodige bestaansmiddelen daar hij tewerkgesteld is als zelfstandig zaakvoerder van de onderneming Y. en bij het maandelijks betaalde bedrag van 1400EUR geen rekening werd gehouden met de inhoudingen die van dit bedrag dienen afgetrokken te worden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij terecht voorhoudt dat de verwerende partij niet vermeldt welke inhoudingen dan wel zouden moeten worden afgetrokken van het maandelijks bedrag van 1400EUR.

De verwerende partij die bepaalt dat de documenten die een maandelijks betaald bedrag van 1400EUR vermelden niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen om de enkele reden dat nog geen rekening gehouden werd met inhoudingen die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, gaat er dus van uit dat het bedrag van 1400EUR een bruto-inkomen is.

De beslissing die niet aangeeft dat geen bewijzen voorliggen van het feit of het maandelijks betaald bedrag van 1400 EUR een netto-inkomen of bruto-inkomen bedraagt doch daarentegen er lijkt van uit te gaan dat het maandelijks betaald bedrag een bruto-inkomen betreft waarvan de inhoudingen nog niet gebeurd zijn zodoende dat met de documenten die het maandelijks betaald bedrag bewijzen geen rekening kan gehouden worden om toereikende bestaansmiddelen aan te tonen, schendt de materiële motiveringsplicht daar niet blijkt op basis van welke gegevens besloten werd dat van het maandelijks betaalde bedrag van 1400 EUR bepaalde inhoudingen dienen te worden afgetrokken, laat staan welke inhoudingen moeten worden afgetrokken. De Raad stelt samen met de verzoekende partij vast dat het niet duidelijk is waarom de voorgelegde documenten niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.

De stelling in de nota met opmerkingen dat het evident is dat met "*de inhoudingen*" de bedrijfsvoorheffing wordt bedoeld, dat dit gegeven geen verdere motivering eist, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat niet blijkt op basis van welke gegevens besloten werd dat van het maandelijks betaalde bedrag van 1400 EUR bepaalde inhoudingen dienen te worden afgetrokken.

Waar de verwerende partij in haar verweernota opmerkt dat een vennootschap die een bezoldiging toekent aan haar bedrijfsleider(s) volgens het wetboek der inkomstenbelastingen bedrijfsvoorheffing verschuldigd is op basis van de geldende barema's, dat wanneer het juiste bedrag aan bedrijfsvoorheffing niet ingehouden wordt, de zaakvoerder het risico loopt op een bijkomende aanslag, beperkt zij zich tot een *a posteriori*-motivering die geenszins vermag het vastgestelde gebrek in de motivering te herstellen.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.5. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat *in casu* ook het aan de verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoekers verblijfsaanvraag nog in behandeling is – zodat niet kan worden gesteld dat vaststaat dat zij "*geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht*" – en zij in afwachting van een beslissing, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan beschikken over een attest van immatriculatie. Het tweede middel en de repliek van de verwerende partij daarop behoeven dan ook geen verdere bespreking.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER